

Goede jeugd-
herinneringen zie je in
ieders fotoalbum.
Ook fotograaf Manja
Zijdeveld vertelt
gewoon het verhaal
van een kindertijd.
Nou ja, gewoon.

door LISANNE DIDI ONDERWATER

**Zolang
je verder
leeft**

DE FOTO'S VAN HAAR KINDEREN zouden in vrijwel ieders jeugd genomen kunnen zijn. Fotograaf Manja Zijderveld (42) studeerde onlangs cum laude af aan de Fotoacademie in Amsterdam met de serie *Alles is goed*, een autobiografisch verhaal in beeld en geluid over familiebanden en erfelijkheid. Tijdens haar afstudeerexpositie in de Amsterdamse Loods 6 wisselden ruim honderd beelden van Zijderveld elkaar af op een projectiescherm, als een ouderwetse diavoorstelling. Via koptelefoons vertelde de fotograaf over de verbroken banden met haar broer en zus en over erfelijke ziekten in de familie als darmkanker en depressies. 'Ik hoop niet dat ik ooit in

een depressie raak, en zeker mijn kinderen niet', klonk het in de koptelefoon. In een jaar tijd zag ze haar vader door zijn depressie veranderen van een uitbundige in een neerslachtige man, die uiteindelijk zelfmoord pleegde.

Thuis, aan de keukentafel in Den Haag, zegt ze: 'Ik vind het boeiend te zien hoe iemand is gevormd. Zelf groeide ik op in een zakenfamilie, waar weinig ruimte was voor gevoelens en je niet zielig mocht zijn. Je moest sterk zijn en doorzetten.' Ze had beslist geen ongelukkige jeugd, maar vraagt zich wel af wat ze van haar verleden doorgeeft aan haar drie kinderen.

Aan de hand van die vragen stelde ze een fotoreeks samen, grotendeels van haar kinderen. Een cavia naast blote benen op het gras. Klimmen op strobalen in een boerderijschuur. Slapen op een luchtbed in de tent. Kussengevechten op de bank. Een omgedraaide hangmat. De cavia, dood, in een schoendoos.

'Het maakte zoveel los- dat ik nu weet: het is goed dat ik dit heb gedaan'

Toch zat ze niet bovenop haar kinderen. 'Er gingen ook weken voorbij dat ik mijn camera niet pakte. Ik wist intuïtief wanneer ik een goed moment te pakken had.'

Met haar verhaal wilde ze niet bij zichzelf, maar juist bij de toeschouwer iets losmaken. 'Het was een uitnodiging voor anderen ook hun verhaal te vertellen.' En die werd beantwoord. Tijdens en na de expositie kreeg de fotograaf intieme, emotionele verhalen te horen. 'De reacties overweldigden me. In mijn werk bleken herkenbare elementen te zitten voor andere mensen, ook voor jongeren die geen kinderen hebben. Het maakte zoveel los, dat ik nu weet: het is goed dat ik dit heb gedaan.'

Nu het project en de studie zijn afgerond, wil Zijderveld haar verhaal uitgeven in boekvorm, aangevuld met nieuwe foto's. Misschien gaat ze ook andere gezinnen portretteren. 'Ik wil niet in de familiefier blijven hangen, maar het blijft me fascineren hoe je jeugd je heeft gevormd.'

